

**КОЛЕГІЯ СУДДІВ СУДОВОЇ ПАЛАТИ
У ЦИВІЛЬНИХ СПРАВАХ
ВИЩОГО СПЕЦІАЛІЗОВАНОГО СУДУ УКРАЇНИ
З РОЗГЛЯДУ ЦИВІЛЬНИХ І КРИМІНАЛЬНИХ СПРАВ
01043, м. Київ, вул. П. Орлика, 4-А**

**Скаржник: Ткаченко Тамара Володимирівна,
21050, м. Вінниця, вул. Соборна, 53**

тел.: 097-226-60-80,

**адвокат, представник позивача
Богоцької Галини Денисівни,
21000, м. Вінниця, пл. 8 Березня, буд. 19,
Особи, що беруть участь у справі:**

**Позивач: Богоцька Галина Денисівна,
21000, м. Вінниця, пл. 8 Березня, буд. 19**

**Відповідач: Реньгач Зінаїда Олександрівна
21000, м. Вінниця, вул. Московська, 58**

**Третя особа: Чижик Світлана Семенівна,
21000, м. Вінниця, пл. 8 Березня, буд. 19**

**КАСАЦІЙНА СКАРГА
на рішення апеляційного суду Вінницької області суду від 03.03.2015 року**

Відповідно до ч. 1 ст. 26, ч. 1 ст. 324 ЦПК України правом на касаційне оскарження наділені особи, які беруть участь у справі, зокрема, представники сторін.

Відповідно до ч. 2 ст. 335 ЦПК України касаційний суд перевіряє законність судових рішень лише в межах позовних вимог, заявлених у суді першої інстанції.

20.01.2015 року рішенням Вінницького міського суду Вінницької області було задоволено позов Богоцької Галини Денисівни до Реньгач Зінаїди Олександрівни за участю третьої особи Чижик Світлани Семенівни на стороні позивача про припинення права на частку у спільному майні. Вирішено припинити за Реньгач З.О. право власності на 7/80 ідеальної частки будинку № 19 по пл. 8 Березня у м. Вінниці; стягнути з Богоцької Г.Д. на користь Реньгач З.О. в рахунок компенсації вартості належної їй на праві приватної власності 7/80 ідеальної частки будинку № 19 по пл. 8 Березня у м. Вінниці грошові кошти у розмірі 91 594,00 грн., які знаходяться на депозитному рахунку ТУ ДСА у Вінницькій області згідно квитанції № ПН14650 від 16.01.2015 року; визнати за Богоцькою Г.Д. право власності на 7/80 ідеальної частки будинку № 19 по пл. 8 Березня у м. Вінниці.

03.03.2015 року апеляційним судом Вінницької області рішення суду першої інстанції було скасовано та ухвалено нове про відмову у позові.

Рішення апеляційного суду ухвалено з порушенням норм матеріального та процесуального права, не відповідає вимогам ст. 213 ЦПК України та п. 2 Постанови Пленуму ВСУ № 14 від 18.12.2009р. «Про судові рішення у цивільній справі» стосовно його законності та обґрунтованості та внаслідок порушення диспозитивності судового процесу.

Відповідно до ч. 1 ст. 303 ЦПК України під час розгляду справи в апеляційному порядку апеляційний суд перевіряє законність і обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів апеляційної скарги та вимог, заявлених у суді першої інстанції.

Однак, суд апеляційної інстанції при розгляді ним справи вийшов за межі як предмету та підстав позову так і за межі доводів апеляційної скарги, чим допустив на цій стадії порушення норм процесуального права.

Богоцька Г.Д. звернулася до суду з позовом про припинення частки Реньгач З.О. у спірному будинковолонінні на підставі ст. 365 ЦК України. Зазначена норма містить перелік фактів та обставин які мають бути встановлені судом при розгляді справи. Крім того, наявні 2 Постанови ВСУ з приводу подібних правовідносин та вирішення спорів по ним, висновки яких обов'язкові до застосування усіма судами України в силу ч. 2 ст. 214 та ст. 360-7 ЦПК України.

Так, відповідно до статті 365 ЦК України право особи на частку у спільному майні може бути припинене за рішенням суду на підставі позову інших співвласників, якщо:

1) частка є незначною і не може бути виділена в натурі;

- 2) річ є неподільною;
- 3) спільне володіння і користування майном є неможливим;
- 4) таке припинення не завдасть істотної шкоди інтересам співвласника та членам його сім'ї.

Суд постановляє рішення про припинення права особи на частку у спільному майні за умови попереднього внесення позивачем вартості цієї частки на депозитний рахунок суду.

Правовою позицією по справі № 6-81цс 11, викладеною у Постанові ВСУ від 16.01.2012 року встановлено, що для припинення права особи на частку у спільному майні **необхідно встановити наявність будь-якої із обставин, передбачених пунктами 1-3 частини першої статті 365 ЦК України** за умови, що таке припинення не завдасть істотної шкоди інтересам співвласника та членам його сім'ї.

Відповідно до правової позиції, викладеної у Постанові ВСУ по справі № 6-68 цс 14 від 02.07.2014 року (яку застосував та обґрунтував суд першої інстанції при ухваленні свого рішення) право власності співвласника на частку в спільному майні може бути припинено, але за умови, що така шкода не буде істотною. Саме ця обставина є визначальною при вирішенні позову про припинення права на частку у спільному майні за вимогою інших співвласників.

У Аналізі деяких питань застосування судами законодавства про право власності при розгляді цивільних справ Верховний Суд України зазначив: «Суд постановляє рішення про припинення права особи на частку у спільному майні за умови попереднього внесення позивачем вартості цієї частки на депозитний рахунок суду. Невиконання позивачем цієї умови є підставою для відмови у задоволенні позовних вимог.

Європейський суд з прав людини рішенням від 21 грудня 2010 р. (набуло статусу остаточного 21 березня 2011 р.) у справі «Андрій Руденко проти України» (заява № 35041/05) установив порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції, ратифікованого Законом України від 17 липня 1997 р., а саме: незаконного позбавлення особи майна у зв'язку з порушенням правил щодо попереднього депонування суми відшкодування, що може призвести до негативних економічних наслідків для цієї особи, оскільки вимога попереднього платежу є не просто технічною складовою процедури відчуження майна, яка встановлена законом, а основною вимогою, на якій повинно ґрунтуватися рішення суду про позбавлення особи майна без її згоди».

Отже, як вбачається із зазначеного рішення ЄСПЛ, **основною вимогою, на якій повинно ґрунтуватися рішення суду про позбавлення особи майна без її згоди є попереднє депонування суми відшкодування його вартості.**

Відповідно до ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини», ст. 10 ЦК України **Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод та практика ЄСПЛ є частиною національного законодавства та застосовується судами при розгляді справ як джерело права.**

У Постанові Пленуму ВССУ від 19.12.2014 р. № 13 «Про застосування судами України права міжнародних договорів при здійсненні правосуддя» зазначено: «Статтею 26 Віденської конвенції встановлено, що кожний чинний договір є обов'язковим для його учасників і повинен добросовісно виконуватись; **при здійсненні правосуддя суди повинні враховувати, що існує пріоритет міжнародного договору**; при здійсненні правосуддя суди мають враховувати, що відповідно до статті 9 Конституції України, статей 309, 341 ЦПК неправильне застосування судом норм права, у тому числі міжнародного права, які у встановленому законом порядку визнані частиною національного законодавства, може бути підставою для скасування чи зміни судового рішення; **тлумачення термінів і положень Конвенції та протоколів до неї містяться в рішеннях Європейського суду з прав людини.** Їх використання судом при тлумаченні й застосуванні Конвенції та протоколів до неї під час розгляду конкретної справи є необхідним як наступна практика застосування міжнародного договору».

Виходячи з наведеного, по справі за позовом Богоцької Г.Д. предметом доказування було наявність хоча б однієї із обставин, зазначених у п.п.1-3 ч. 1 ст. 365 ЦК України, відсутність істотної шкоди для відповідача та членів її сім'ї при припиненні права на частку у спільній власності у спірному будинковолодінні та, враховуючи пріоритет Конвенції у тлумаченні її положень у рішеннях ЄСПЛ, - **внесення на депозитний рахунок суду компенсаційної вартості частки відповідача, право на яку припиняється як основної підстави для задоволення позову.**

Усі наведені вимоги закону для задоволення позову судом першої інстанції були дотримані.

Висновком судової будівельно-технічної експертизи було встановлено, що 7/80 частки Реньгач 3.О. не може бути виділена в натурі та вочевидь є незначною. Судом за результатом огляду

інвентарної справи також встановлено, що згідно належної відповідачеві ідеальної частки будинку остання може претендувати на 8,75 кв. м. загальної площі будинку, з яких лише 5,6 кв. м. житлової площі. Згідно експлікації приміщень до плану будинку, в ньому відсутні житлові кімнати чи інші приміщення, площа яких дорівнювала б площі, на яку може претендувати Реньгач З.О.

Таким чином при розгляді справи повністю доведено наявність умов, передбачених п. п.1,2 ч. 1 ст. 365 ЦК України в частині малозначності частки відповідачки у спільному майні, неможливості виділення її в натурі та внаслідок неподільності речі.

Також цілком було доведено неможливість спільного володіння і користування спірним будинком (п.3 ч.1. ст. 365 ЦК України) внаслідок існування між сторонами довготривалого конфлікту, що робить неможливим їх спільне користування та володіння спірним майном. Зазначена обставина підтверджена належними та допустимими доказами, у т.ч., наданими відповідачкою (а.с. 68-71), а також рішенням суду від 12.11.2010 року (а. с. 11-16), довідкою квартального комітету (а.с. 47).

Стосовно умови, передбаченої п.4 ч. 1 ст. 365 ЦК України, то вона також є доведеною та обґрунтованою у судовому рішенні міського суду. Так, судом вірно встановлено, що у власності відповідачки є інше житло по вул. Московській, 58, у зв'язку з чим припиненням частки у спірному будинковолодінні, яка до того ж в силу своєї малозначності не може бути використана для проживання, з компенсацією її вартості - не завдасть ні Реньгач З.О. ні членам її сім'ї істотної шкоди.

Вартість частки Реньгач З.О. у розмірі, встановленому судовою експертизою, на депозитний рахунок суду Богоцькою Г.Д. внесено.

Обґрунтовані також у рішенні суду і передбачені законом підстави слухання справи за відсутності відповідачки та її представника у судовому засіданні, коли було ухвалено рішення по ній.

Отже, як вбачається із рішення суду першої інстанції, - воно у вичерпній мірі відповідає вимогам закону про його законність та обґрунтованість, ухвалене з дотриманням норм процесуального та на підставі вірного застосування норм матеріального права до правовідносин, що виникли між сторонами. Обставини справи встановлені вірно, а висновки суду підтверджені належними та допустимими доказами. Відтак підстави для скасування рішення суду першої інстанції були відсутні.

Натомість, відповідачка із рішенням суду не погодилась та подала на нього апеляційну скаргу, яку апеляційний суд Вінницької області задовольнив, рішення суду першої інстанції скасував та ухвалив нове, яким у позові Богоцької Г.Д. до Реньгач З.О. відмовив.

Своє рішення апеляційний суд мотивував тим, що при розгляді справи міський суд не звернув уваги на надану відповідачкою довідку про те, що у спірному будинку зареєстрований її повнолітній син Реньгач О.О., який проходить військову службу за контрактом у в/ч 3028 НГУ та приймав участь у Східних регіонах України. Послався на пояснення відповідачки (які ніяким чином не доведені нею) про те, що вона займає половину спірного будинку, у якому знаходяться її речі та речі її сина, який іншого житла не має, а у належній їй на праві власності іншого будинку проживає її дочка, син не мав фізичної можливості приймати участь у справі, так як весь час, коли відбувся її розгляд, перебував у АТО. Також суд зазначив, що справу було розглянуто за відсутності відповідачки та її представника.

На цих підставах суд апеляційної інстанції дійшов висновку, що суд першої інстанції не з'ясував, чи порушується право на житло сина відповідачки Реньгач О.О., на порушення ч. 4. ст. 10 ЦПК України не попередив сторони про наслідки вчинення або не вчинення певних процесуальних дій, враховуючи характер спірних правовідносин, не обговорив питання про необхідність залучення Реньгача О.О. до участі у справі, відтак не дотримався у порушення ст.ст. 212-215 ЦПК України норм процесуального права, що призвело до неможливості встановити дійсні обставини справи, у зв'язку з чим рішення суду скасував.

Такі висновки апеляційного суду не відповідають дійсним обставинам справи та спростовуються наступним:

Перш за все, судом першої інстанції справу було розглянуто за участю відповідачки та її представника. Позов було пред'явлено 30 вересня 2014 року, справа призначалась до розгляду неодноразово. В усіх судових засіданнях як відповідачка так і її представник приймали особисту участь, що підтверджується журналом судового засідання, а також матеріалами справи, із яких

вбачається, що зазначені особи подавали заперечення проти позову та докази саме у судових засіданнях особисто. Відповідачка та її представник не були присутні лише у день продовження розгляду справи 20 січня ц.р., коли було ухвалено рішення, причому **представник відповідачки Болтак М.М. – відмовився приймати участь у справі та покинув зал судових засідань.**

Судом першої інстанції при розгляді справи було виконано вимоги ст. 167 ЦПК України, що також підтверджується журналом судового засідання та спростовує висновок апеляційного суду в частині порушення, на його погляд, міським судом вимог ч. 4 ст. 10 ЦПК України. Водночас відсутність порушення цієї норми права судом, який виконавши вимоги закону, роз'яснив особам, що беруть участь у справі, їх процесуальні права та обов'язки, обґрунтовується ч. 2 ст. 11 ЦПК України щодо розпорядження своїми правами щодо предмета спору саме сторонами, а не судом.

При цьому, як вбачається із письмових заперечень відповідачки проти позову та інших матеріалів справи, остання під час її розгляду міським судом про порушення будь-яких прав свого сина у зв'язку із позбавленням її права на спірну частину будинку – не заявляла. Також ні відповідачка, ні її представник не заявляли суду клопотань про залучення до справи Реньгача О.О. в якості третьої особи. Отже **відповідач розпорядилася своїми процесуальними правами свідомо**, а суд першої інстанції, виходячи із положень ст. 11 ЦПК України, здійснити такі дії замість сторони справи не мав повноважень. До того ж син відповідачки не є неповнолітньою або недієздатною чи обмежено дієздатною особою, яка потребує законного представництва і не може захищати свої права самостійно. Як вбачається із довідки, доданої відповідачкою до апеляційної скарги (датованої 26.01.2015 р., тобто після ухвалення рішення по справі), про участь її сина в АТО, - Реньгач О.О. знаходився там, зокрема, у період з 21 липня по 15 вересня 2014 р., а в подальшому – з 3 січня ц.р. Отже, з 15.09.14 по 03.01.15 р. син відповідачки не перебував у зоні АТО, у зв'язку з чим при бажанні та наявності для того підстав, скористався би своїм правом, передбаченим ст.ст. 33, 34 ЦПК України. Однак, Реньгач О.О. будь-яких клопотань щодо свого вступу у справу, як і його мати та її представник – не заявляв. Зазначена обставина свідчить про те, що син відповідачки не вважав свої права, які «захистив» апеляційний суд, порушеними.

Більше того, у порушення ч. 1 ст. 303 ЦПК України суд апеляційної інстанції вийшов за межі не тільки заявлених Богоцькою Г.Д. позовних вимог, а й доводів апеляційної скарги відповідачки, так як остання не просила у ній захистити право її сина на житло. Основними її доводами було не порушення житлових прав її сина, зареєстрованого у спірному будинку, а сподівання на отримання ним земельної ділянки як учасника АТО саме із землі, що знаходиться у користуванні співвласників спірного будинковолодіння.

Доводи апеляційної скарги фактично не стосувалися правильності судового рішення. **Відповідачкою не спростовувались та не оскаржувались обставини, встановлені судом першої інстанції та передбачені ст. 365 ЦК України для задоволення позову – ні той факт, що належна їй частка є незначною та не може бути виділена в натурі, ні неможливість спільного володіння та користування спільним майном ні відсутність істотної шкоди для неї у випадку припинення права на частку з виплатою відповідної компенсації.**

Натомість із тексту апеляційної скарги вбачається, що скаржниця незгодна із судовим рішенням, так як її син, Реньгач О.О. є учасником АТО, у зв'язку з чим має певні пільги, зокрема, на виділення йому державою земельної ділянки. При цьому відповідачка вважає, що таке виділення можливе саме із земельної ділянки, що знаходиться у користуванні співвласників спірного будинковолодіння. Однак, такі міркування не базуються на жодній законній підставі.

За усієї поваги до участі за контрактом у захисті суверенітету та територіальної цілості України сина відповідачки, цей факт ніякого стосунку до предмету та підстав позову Богоцької Г.Д. до Реньгач З.О. не має.

Задоволення позову ніяким чином не завдає шкоди інтересам ані відповідачки ані її сина з огляду на наступне:

- Реньгач О.О. не є стороною або особою, яка бере участь у справі, про залучення його в якості співвідповідача або третьої особи ні ним самим ні відповідачкою клопотань не заявлялось попри роз'яснення таких її прав судом першої інстанції при розгляді ним справи.

- ні відповідачка ні її син ніколи у спірному будинковолодінні не проживали, хоча і зареєстровані у ньому, їх речі у будинку відсутні. Про це при розгляді справи апеляційним судом надавала пояснення дочка Богоцької Сапожнікова О.С., яка, в свою чергу проживає по сусідству як із своєї

матір'ю так і з відповідачкою. Але у оскаржуваному рішенні ці пояснення не відображені, на відміну від свідчень Реньгач З.О. протилежного змісту.

- у належній на підставі правовстановлюючого документу на право власності Реньгач З.О. 7/80 частини спірного будинку проживати неможливо навіть одній особі. Доказом того є встановлена судовою експертизою відсутність у будинку житлового приміщення відповідно до ідеальної частки відповідачки площі, у якому могла б здійснювати своє право власності Реньгач З.О. у частині користування за призначенням, тобто для проживання. Тому задоволення позову не лише не спричиняє відповідачці шкоду, а навпаки, надає їй матеріальну компенсацію за частку у спільному майні, якою користуватись неможливо.

- відповідачка має у власності інше житло та земельну ділянку за адресою м. Вінниця, вул. Московська, 58, де фактично і проживає. Про це у суді апеляційної інстанції також надавались пояснення представником Богоцької Г.Д. – Сапожніковою О.С., які проігноровані апеляційним судом.

- про порушення задоволенням позову прав членів сім'ї Реньгач З.О. йтися не може також з огляду на наступне: відповідно до ч. ч.2, 4 СК України сім'ю складають особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом, мають взаємні права та обов'язки; права члена сім'ї має одинока особа. Син відповідачки є самостійною дорослою особою, із пояснень останньої має дружину та п'ятирічну дитину, отже самостійну сім'ю. Як вбачається із довідки начальника штабу від 26.01.15 р. № 26, м. Калинівка, - старший прапорщик Реньгач Олександр Олексійович проходить військову службу за контрактом у в/ч 3028 НГУ ще з 2000 року по теперешній час (до створення національної гвардії України в/ч 3028 була спецпідрозділом МВС «Ягуар», що розташований у м. Калинівка). Дійсна військова служба передбачає проживання військовослужбовців в районі розташування в/ч, відповідне державне забезпечення, що виключає спільне проживання та побут Реньгач О.О. із своєю матір'ю, а відтак і статус члена її сім'ї з огляду на таке поняття, визначене законом.

Відповідачка помилково вважає, що від задоволення пред'явленого до неї позову залежить виділення земельної ділянки її сину як учаснику АТО. Між тим такі міркування не мають під собою правових підстав, а саме:

Відповідно до статті 12 (пункт 14) Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» учасникам бойових дій надаються, серед інших, такі пільги: першочергове відведення земельних ділянок для індивідуального житлового будівництва, садівництва і городництва. Отже, у законі йдеться саме про **відведення, а не вилучення у інших громадян та передавання учаснику бойових дій.**

Відповідно до ч. 1 ст. 116 ЗК України громадяни та юридичні особи набувають права власності та права користування земельними ділянками **із земель державної або комунальної власності за рішенням органів виконавчої влади або органів місцевого самоврядування в межах їх повноважень, визначених цим Кодексом** або за результатами аукціону.

Згідно ч. 1 ст. 122 ЗК України сільські, селищні, міські ради передають земельні ділянки у власність або у користування із земель комунальної власності відповідних територіальних громад для всіх потреб. Фактично на території Вінницької області такі землі виділяються учасникам АТО в межах певних територій.

Таким чином держава надає учасникам бойових дій пільги та забезпечує їх наданням земельних ділянок учасникам бойових дій із земель комунальної власності та територіальних громад у межах своєї компетенції. **Жодною законодавчою нормою не передбачено компетенцію державних органів з розпорядження земельними ділянками, що знаходяться у користуванні фізичних осіб, вилучення цих ділянок та надання для будь-яких цілей іншим громадянам.**

У своїй апеляційній скарзі Реньгач З.О. зазначила, що її син звернувся до Вінницького міського голови з клопотанням надати йому по місцю реєстрації земельну ділянку для «обслуговування спірного житлового будинку», заява знаходиться на розгляді. Такі доводи спростовуються листом заступника міського голови від 31.12.14 р., копію якого відповідачка власноруч надала у якості доказу до апеляційної скарги. Із змісту зазначеного документу вбачається, що заява Реньгач О.О. розглянута (а не перебуває на розгляді) та по ній прийнято рішення у вигляді роз'яснення порядку виділення йому земельної ділянки, що перебуває у користуванні інших осіб – лише за нотаріально посвідченою згодою останніх. Аналогічні відповіді вже надавалась Реньгач З.О. у вересні 2014 року. Таким чином сподівання на те, що частина земельної ділянки по пл.8 Березня, 19 може бути

примусово або за рішенням суду вилучена у користувачів та надана Реньгач О.О. як учаснику АТО є марними та не базуються на вимогах закону.

Стосовно клопотання Реньгач О.О. в частині надання земельної ділянки для обслуговування «спірного житлового будинку», то факт його реєстрації у цьому будинку не надає таких прав. Закон пов'язує права на землю із власністю на будівлю, якої у Реньгач О.О. у спірному будинку немає. Відповідно до ч.4 ст. 120 ЗК у разі набуття права власності на жилий будинок, будівлю або споруду кількома особами **право на земельну ділянку визначається пропорційно до часток осіб у праві власності жилого будинку, будівлі або споруди.**

У своїй апеляційній скарзі Реньгач З.О. також зазначала, що їй у спірному будинковолонінні належить 3/8 його частини за договором довічного утримання від 28.05.2003 року, що було проігноровано судом. Між тим, як вбачається із договору довічного утримання між Реньгач З.О. та Дехтяр Н.Г. його предметом є 3/8 частки житлового будинку з відповідною часткою господарських будівель № 19, що знаходиться в м. Вінниці по площі 8 Березня, **яка належала відчужувачу на підставі рішення Староміського райсуду м. Вінниці від 04.11.1997 року.**

Ухвалою апеляційного суду Вінницької області від 31 серпня 2009 року **рішення Староміського районного суду м. Вінниці від 4 листопада 1997 року було скасовано і справу направлено на новий судовий розгляд** (копію додаю). В результаті розгляду справи апеляційним судом Вінницької області 10 січня 2011 року було ухвалено рішення про визнання за Реньгач З.О. як правонаступника Дехтяр Н.Г. в порядку спадкування за законом після смерті її чоловіка Дехтяра С.П. право власності на 8, 75 % будинку № 19 по площі 8 Березня у м. Вінниці. Зазначена частка і була предметом розгляду даної справи на підставі зазначеного правовстановлюючого документу.

Відповідно до цивільно-процесуальних норм задоволення апеляційної скарги та скасування оскаржуваного рішення можуть мати місце лише за наявності для того передбачених законом підстав. Зокрема, згідно ч. 2 ст. 308 ЦПК України не може бути скасоване правильне по суті і справедливе рішення суду з одних лише формальних міркувань.

Але, виходячи з наведених вище обставин та їх правових підстав, доводів апеляційної скарги та позовних вимог, заявлених Богоцькою Г.Д., - апеляційний суд допустив порушення вимог ч. 2 ст. 308 ЦПК України та скасував законне та обгрунтоване рішення суду першої інстанції. Водночас, ухвалюючи нове рішення по справі про відмову у позові об'єктивних обгрунтувань для цього у своєму рішенні не навів, вийшов за межі позовних вимог, суб'єктного складу сторін та доводів апеляційної скарги. До того ж «роз'яснив», що позивач не позбавлений можливості повторного звернення до суду з позовом з врахуванням викладених у його рішенні обставин, в той час, як фактично реалізація такої «можливості» в силу п.2 ч. 1 ст. 205 ЦПК України тягне за собою закриття провадження у справі у разі пред'явлення аналогічного позову

На підставі викладеного та згідно ст.ст. 26, 27, 38, 44, 324-327, п. 3 ч. 1 ст. 336, 339 ЦПК України,

ПРОШУ:

Касаційну скаргу задовольнити.

Рішення апеляційного суду Вінницької області від 03.03.2015р. – скасувати.

Рішення Вінницького міського суду Вінницької області від 20.01.2015р. – залишити в силі.

Додаток: належним чином завірені копії –

рішення Вінницького міського суду Вінницької області від 20.01.2015р.;

рішення апеляційного суду Вінницької області від 03.03.2015р.;

апеляційної скарги Реньгач З.О.;

заперечення проти позову Реньгач З.О.;

касаційної скарги з додатками за кількістю осіб, що беруть участь у справі;

ордер, витяг з договору про надання правової допомоги;

квитанція про сплату судового збору.

18.03.2015 р.

Представник позивача

Адвокат

Т.В. Ткаченко